

Оля, Бориско та їхні нові друзі

Wydawnictwo
Uniwersytetu
Wrocławskiego

оля, Бориско та
їхні нові друзі

Pomysłodawcy i kierownicy zespołu/ Project originators and leaders

Justyna Ziółkowska, Wydział Psychologii we Wrocławiu, Uniwersytet SWPS

Dariusz Galasiński, Centrum Interdyscyplinarnych Badań nad Zdrowiem i Chorobą, Uniwersytet Wrocławski

Opracowanie graficzne/Graphic design

Rebecca Scambler

Ilustracje/Illustrations

Paula Metcalf

Zespół autorski/Authors

Justyna Ziółkowska

Dariusz Galasiński

Koło Psychologii Klinicznej, Wydział Psychologii we Wrocławiu, Uniwersytet SWPS/

Clinical Psychology Club, Faculty of Psychology in Wrocław, SWPS University:

Aleksandra Cieloch

Marta Emirsąjtów

Oliwia Malińska

Michalina Mazurek

Jakub Michalik

Julia Odelga

Małgorzata Skrońska

Gabriela Sorsa

Anna Stachowiak

Anna Szołomycka

Paulina Woźny

Nadzór kliniczny/Clinical supervision

Karolina Matczak

Tłumaczenie/Translation

Olga Barabasz-Rewak (UA)

Natalya Didenko (RUS)

Konsultacja językowa/Language consultation

Tomasz Piekot

Konsultacja akademicka/Academic consultation

Marta Głowacka

Adela Barabasz

Tomasz Grzyb

Z wdzięcznością odnotowujemy instytucjonalne wsparcie Rektora Uniwersytetu Wrocławskiego, prof. dr. hab. Przemysława Wiszewskiego oraz Dziekana Wydziału Psychologii we Wrocławiu Uniwersytetu SWPS, dr. hab. Tomasza Grzyba, prof. SWPS.

We gratefully acknowledge the institutional support of the Rector of the University of Wrocław, Prof. Przemysław Wiszewski and the Dean of the Faculty of Psychology in Wrocław of SWPS University, Prof. Tomasz Grzyb.

Odnotowujemy również pomoc, którą otrzymaliśmy od następujących osób i instytucji:

We also acknowledge assistance and support from the following persons and institutions:

Izabela Bancewicz-Mikulewicz

Polskie Stowarzyszenie Psychologii Społecznej

Agnieszka Matusiak

Iga Pękala

Eva Duda

Magdalena Witkowicz

Дорогі українські друзі!

Незалежно від того, звідки ви прибули, ми дуже хочемо, щоби ви почувалися в нас якомога краще. Тому пропонуємо вам і вашим дітям оповідання, у якому Оля і Бориско приїжджають у нову країну і пробують там налагодити своє життя. Діти знайомляться з новими людьми і місцями, освоюючи довколишній світ. Ми б хотіли, щоби і ваше життя склалося якомога краще, щоб ви почувалися тут у безпеці.

Щиро дякуємо авторам оповідання та всім, хто над ним працював – ілюстраторам, працівникам видавництва та всьому колективові. Ми переконані, що кожен може змінювати світ на краще. Якщо після знайомства з Олею та Бориском інші українські діти – Андрійки, Юлі, Богданчики, Іринки, Тарасики – усміхнуться і відчують себе безпечніше, то світ відразу стане трохи кращим.

Дорогі батьки, прочитайте разом із дітьми оповідання про Олю і Бориска. Нехай ці герої стануть помічниками і провідниками ваших дітей у новому світі.

Проф., д-р габ. Пшемислав Вішевскі,
ректор Вроцлавського університету

Д-р габ. Томаш Г'жиб,
декан психологічного факультету Університету суспільної психології і гуманітарних наук у Вроцлаві

Ось і приїхали. Пухххх...
Ссссс...

Поїзд заскреготів
гальмами і зупинився.

Час виходити...

Мама, Оля і Бориско виймають багаж: невелику мамину валізку і два рюкзачки, з якими діти ходили до школи. З Олею подорожує її найкращий друг – плюшевий Пухнастик.

Бориско теж щось узяв у дорогу, але ні мама, ні Оля не знають, що саме. Це його таємниця...

Незнайомий вокзал здається дітям велетенським! Всюди багато людей, які кудись поспішають, та й із їхнього поїзда продовжують виходити пасажири.

Неймовірно, як вони там усі помістилися?

Оля міцно стискає мамину руку. В голові снуються різні запитання. Куди ми йдемо? Де будемо жити? Чи це вже кінець довгої подорожі?

Оля дивиться на братика, а Бориско зацікавлено роззирається на всі боки. Сестричка також несміливо починає розглядати нове місце і зауважує, що дехто посміхається до них. Здається, люди раді їх бачити.

Отже, все буде добре.

Діти з мамою заходять у велику залу.

Втома дається взнаки, а тут ще більше людей і ще голосніше, ніж біля поїзда.

На підлозі і на столах – всюди великі коробки з їжею та одягом.

Хтось підходить до мами з дітьми і пропонує поїсти.

Мама трохи невпевнено каже, що вона неголодна, але Оля і Бориско вже п'ють сік і смакують батончики.

Бориско з'їв першим і побіг по наступну порцію.

Олі не подобається така сміливість брата, проте її невдоволення минає, коли Бориско приносить ще трохи смаколиків і для неї.

Вона рада, що братик про неї пам'ятає.

Нарешті вони йдуть до автомобіля, де на них чекають незнайомі люди: пані Ася і пан Марек.

– Добрий день! – вітається пан Марек.

– Сідайте, будь ласка, в машину, поїдемо разом, – запрошує пані Ася.

Оля і Бориско з недовірою дивляться на цих людей і на автомобіль.

Але коли бачать, що мама усміхається, їхня невпевненість зникає, і всі сідають у машину.

Бориско відразу звернув увагу на марку машини:
„Тойота”. Таку саму має їхній дядько Артем!

Оля ж прислухається до нової мови, вона зраділа, бо розуміє багато слів. Зітхає з полегшенням, бо тепер думка про зустріч із новими дітьми так не лякає.

Автомобіль рушає з місця, Оля і Бориско знайомляться через вікно з новим містом. По дорозі минають будинки, магазини – все так нагадує дім. Нарешті автомобіль зупиняється.

Мама з дітьми, пан Марек і пані Ася виходять з машини.

Навколо будинки, схожі на ті, що в Україні. Довкола клумби, тротуари, трохи далі – дитячий майданчик. На ньому граються дітлахи. Оля дивиться на них і думає, чи знайде вона тут нових друзів?

– Пухнастику, як добре, що ти зі мною, – прошепотіла Оля і міцніше його обійняла. Дівчинка раптом засумувала за домом.

А Бориско зовсім не здавався сумним – відразу побіг з'їжджати з гірки.

– Бориску, повертайся! – гукнула мама. – Нам треба йти.

Пан Марек відчинив двері одного з будинків. Усі їдуть ліфтом на сьомий поверх. Пані Ася відімкнула ключем квартиру і запрошує дітей:

– Заходьте! У цій квартирі ви поки що житимете.

У квартирі пахне випічкою. Всі сідають за столом у кухні, мама усміхається, проте діти помічають сльози у неї на очах. Пані Ася обіймає маму і каже, що вона може на неї розраховувати.

Наступного дня Бориско захотів піти на дитячий майданчик.

– Добре, – погодилася мама і запитально глянула на Олю.

– Ні, я не йду. Хочу залишитися вдома! – Олин голос тремтів.

– Діти, зробімо так: Бориско трохи поз'їжджає з гірки, і ми швидко повернемося додому, – запропонувала мама.

Оля погодилася, зрештою,
їй теж було трохи цікаво.
На майданчику вона сіла
біля мами, крадькома
спостерігаючи за Бориском,
який з іншими дітьми
спускався з гірки.

Олі стало нудно. Вона присіла біля лавочки і почала бавитися камінцями. Раптом до неї прилетів м'ячик.

– Агов! Дівчинко, подаси? – запитав один хлопчик.

Мама підбадьорливо кивнула донечці, й та копнула м'ячик.

– Пограєшся з нами? – знову запитало хлоп'я.

Оля нічого не відповіла, вона опустила голову й відчула, як тремтить. Мама сказала хлопчикові, що їм уже час повертатися додому.

Можливо, завтра вони зможуть погратися разом.

Уххх, Оля відчула полегшення. Однак у її голівці промайнула думка, що добре було би ще раз зустріти цього хлопчика.

– Тоді до завтра! Мене звати Міхал, – гукнув хлопчина і побіг до своїх друзів.

– А мене Оля... – за мить прошепотіла дівчинка.

Мама з дітьми поверталася додому. Бориско радісно підстрибував і розповідав про гірку.

– Вона була така висока і швидка! Мамо, зможемо завтра знову туди піти?

– Олю, а ти хотіла би ще раз піти на майданчик? – мама подивилася на доню.

– Мммм... Може, – відповіла невпевнено дівчинка. – Може, там буде той хлопчик із м'ячиком? – подумала Оля.

Увечері дівчинка ніяк не могла заснути. Щось не давало їй спокою, вона з нетерпінням чекала ранку.

Вранці мама, Оля і Бориско знову вирушили на майданчик. Вони йшли новими вулицями, розглядали будинки, магазинчики, аптеку. На мить зупинилися біля невеликого ресторанчика.

Все було майже як удома, от лише ці нові літери! Оля згадала, що вже бачила їх раніше і швидко почала підказувати братикові, як їх читати.

– Тут все таке незнайоме, – сумно сказав Бориско.

– Справді? – здивувалася мама. – Поглянь на горобчиків, ти ж їх знаєш!

– І букви можна зрозуміти, – додала Оля.

– Уяви себе першовідкривачем, – запропонувала мама.

– О! Ми як справжні мандрівники! – радісно вигукнув Бориско. – Будемо відкривати нові місця!

– Правда, – притакнула мама. – Ну, мої любі мандрівники, хто першим добіжить до майданчика?

Бориско відважно побіг уперед, Оля трохи боязко, але попрямувала за братиком.

Наступні дні були схожі: мама з дітьми гуляли вулицями міста, ходили на дитячий майданчик. Невдовзі Оля почала гратися м'ячиком з Міхалом і його друзями – Адамом і Камілою, а Бориско подружився з Анею, Ніною та Матеушем.

Одного разу мама сказала, що Бориско скоро піде в дитсадок, а Оля – до школи.

– А чи там будуть іграшки? – запитав Бориско.

– Звичайно, – відповіла мама. – А ти що скажеш, Олю?

– Не знаю... А там буде Міхал і друзі з майданчика?

– Так, Олю, Каміла теж ходить до тієї школи. Ти обов'язково познайомишся ще й з новими дітками!

Оля не була така впевнена, як мама. Їй було трохи страшно йти до школи, а з іншого боку, цікаво. Який вигляд має та школа? Яка буде вчителька? З ким сидітиме за партою? Чи навчиться читати й писати ці нові букви? Оля вміла добре читати й писати українською, а тепер усі предмети доведеться вивчати новою мовою.

Минуло трохи часу... Оля часто згадує той день, коли вона з мамою і братиком приїхала в нову країну. Зараз вона вже рідше відчуває страх, їй набагато простіше спілкуватися з іншими дітками. І Бориско почувається впевненіше.

Він нарешті відкрив мамі та Олі свою таємницю, що взяв із дому улюблений зелений камінець, який знайшов колись на пляжі. Та й Пухнастик дедалі частіше спить сам на поличці.

Відтепер щоразу, коли Оля й Бориско знайомляться з новими дітьми, то думають, що ці дітлахи можуть стати для них добрими знайомими, як Міхал, Каміла і решта дітей з дитячого майданчика.

Це їхні нові друзі!

оля, Бориско та їхні нові друзі

Bajka „Olga, Borys i ich nowi przyjaciele” to wynik charytatywnej pracy ponad 20 osób. Powstała z potrzeby serca i w odruchu solidarności z obywatelami Ukrainy, którzy z powodu wojny zostali zmuszeni do opuszczenia swojego kraju.

Казка «Оля, Бориско та їхні нові друзі» -- це результат благодійної праці більше, ніж 20 осіб. Вони написали цю казку, керуючись голосом серця та на знак солідарності з громадянами України, які були змушені покинути свою країну через війну.

Сказка «Оля, Боря и их новые друзья» — результат благотворительной работы более 20 человек. Создана по призыву сердца и в знак солидарности с гражданами Украины, которые были вынуждены покинуть свою страну из-за войны.

The tale ‘Olga, Boris and their new friends’ is the result of voluntary work of over 20 people. It arose out of a heartfelt urge to show solidarity with the Ukrainian people who had to abandon their country because of war.

Uniwersytet
Wrocławski

SWPS
Uniwersytet
Humanistycznospołeczny
Wrocław